

Bewoners genieten van “gelikte” hondenshow

Zaterdagochtend in de activiteitenruimte van de A-kliniek. Een aantal bewoners installeert zich achter de ramen om te kijken naar een bijzonder kijkspel. Op het veld traint een groepje honden samen met hun baasjes. Je vraagt je af wie deze ochtend het meeste plezier hebben: de baasjes, de honden of de mensen achter de ramen van de A-kliniek.

Samen met Gène Claessens komen Godfried Dols en zijn hond Dito binnen in de activiteitenruimte van de A-kliniek. Een hond in het verpleeghuis? Mag dat? “Dito mag in het kader van de hondentraining in deze ruimte komen”, beaamt Gène Claessens, teamleider activiteitenbegeleiding. De red merle Australische herder is prima op z’n gemak in deze omgeving. Enthousiast begroet hij iedereen en sluit meteen vriendschap door de hondstrouwe blik in zijn lichte ogen. Zijn baas Godfried Dols uit Landgraaf is docent hondengedrag van Mens & Hond Educatie ®. Samen met zijn partner werkt hij als gedragstherapeut voor baas-hondcombinaties die een individuele aanpak nodig hebben. “Ik noem dit bewust geen hondenschool”, zegt Dols. “Tijdens de trainingen leren we de baas en de hond op een positieve wijze met elkaar omgaan. De relatie tussen mens en hond is allesbepalend voor het resultaat van de opvoeding van de hond.”

Sociale functie

“We hebben hier bij VKH een win-win situatie”, legt Godfried Dols uit. “VKH heeft wekelijks een leuke activiteit. Het schouwspel van de training is voor veel bewoners vaste prik op zaterdag. Ze zijn oprecht teleurgesteld als we eens een keer niet komen. Voor ons is het een fijne plek waar we de ruimte hebben om te trainen. Zo kun je met gesloten beurzen veel voor elkaar betekenen. We komen bewust naar binnen met de honden. Zoiets was vroeger om hygiënische redenen ondenkbaar. Tegenwoordig kijken we daar anders tegenaan: mensen mogen immers ook naar buiten. Daar komen ze ook in aanraking met van alles. Voorlopig blijft het hondenbezoek wel beperkt tot de activiteitenruimte. Ik let er op dat alleen rustige honden naar binnen komen. Een hond moet gesocialiseerd zijn en met mensen in een rolstoel kunnen omgaan. Ze mogen er niet uit enthousiasme onverwacht tegenop springen. Starende blikken zijn voor honden bedreigend. Hier moeten de dieren tegen kunnen, omdat sommige bewoners nu eenmaal staren. Je hebt natuurlijk wel eens een bewoner die bang is van de honden. Anderen moeten er uit principe niets van hebben. Dat respecteren we dan ook. Een hond is echter een sociaal dier. Hij weet toch vaak sympathieke gevoelens los te maken bij mensen die hem afwijzen. Na twee weken zie je dat die mensen de hond dan stiekem toch een koekje toestoppen. Daarna zijn het juist

deze mensen die vragen waar de dieren blijven.”

Cultuurverandering

Gène Claessens, teamleider activiteitenbegeleiding van de A-kliniek is tevreden over de samenwerking met de hondentrainer. “Ik hoop dat we hiermee weer een stapje dichterbij een structurele cultuurverandering komen. Als je onder bepaalde condities dieren toelaat in een verzorgings- of verpleeghuis geef je mensen extra levensvreugde. Dat is ook een stukje kwaliteit van zorg. Als je cliënten hier mogelijkheden biedt om regelmatig contact met hun hond te hebben, doe je ze een groot plezier. Als we daar structureel iets mee doen, bieden we onze cliënten een toegevoegde waarde. Daar kan VZR zich mee onderscheiden. De acceptatie moet nog groeien, maar we zijn met dierenprojecten en de hondentrainingen aardig op weg om het draagvlak hiervoor uit te breiden.” Dito onderstreept ongevraagd het verhaal als hij enthousiast, maar rustig mensen begroet die binnenkomen. De vrouw in de rolstoel ervaart de grote hond beslist niet als beangstigend. “Wij zijn honden gewend”, legt haar begeleider uit. Als even later het koffiekoekje aan Dito wordt aangeboden is de hond in z’n element. “Het is bewezen dat mensen met dieren in hun omgeving langer leven en gezonder blijven”, stelt Godfried Dols. “Waarschijnlijk heeft dat te maken met het positieve effect van ‘aanraking’ en de geluksevaring die het gevolg is. Ik denk dat honden en andere dieren in een instelling best gehouden kunnen worden, ze horen gewoon bij het alledaagse leven van mensen. Dan mag je echter niet het personeel opzadelen met de verzorging van de dieren. Dat kan dan aan een bedrijf als het onze uitbesteedt worden. Onze mensen laten de dieren uit en verzorgen ze, voor zover de bewoners dat tenminste niet meer zelf kunnen. Je kunt dan denken aan dieren op de eigen kamer of enkele dieren op een centrale plaats binnen de instelling. In Nederland leeft achter veertig procent van de voordeuren een hond. Dus logischerwijs wonen in een zorginstelling ook veel dierenliefhebbers. Op deze wijze kun je goed samenwerken om het leven van mensen in de instellingen iets huiselijker te maken en te normaliseren, zonder dat het personeel daardoor belast wordt”.